Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 3. | Pris pr år: Å tidningens expedition kr. 1: 25, På posten . . . . . » 1: 50 | Den 1 Febr. 1905. | STOCKHOLM Sv. Tryckeribolaget, Ekman & Co. 1905. | 23 årg.

Innehåll: Tankar och bilder. — Julhälsning från Amerika till Svenska Missionsförbundets distriktsföreståndare. — Från vår yttre mission: Bref från K. E. Laman, C. W. Lemke, D. R. Wahlqvist. Missionen i Kinesiska Turkestan. West End-missionen i London. Sjömansfest i Sunderland. — Svenska Missionsförbundets expedition. — Meddelanden från expeditionen. — Från vår inre mission. — Från när och fjärran. — Ungdomens afdelning. — Söndagsskolbarnens afdelning. — Söndagsskolan. — Reseturer, annonser m. m.

Tankar och bilder.

Hvilken mission är den viktigaste, den inre eller den yttre? Då jag hör denna fråga dryftas, kan jag icke låta bli att tänka på de siamesiska tvillingarna, hvilka voro, såsom vi alla erinra oss, sammanväxta. Det säges, att då deras moder någon gång tappade bort dem, så letade hon aldrig efter mer än den ena utaf dem, ty hon visste, att om hon bara kunde finna den ena, så var den andra icke långt borta.

»I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och i Samarien och intill jordens ändar», sade Jesus. Där hafva vi arbetsordningen på missionens område. För apostlarna skulle missionen börja i Jerusalem. Det var deras inre mission eller hemmission. Men den skulle för ingen del stanna där. Deras inre mission skulle växa ut och blifva en världsomfattande yttre mission. De skulle icke börja vid jordens ändar, men de skulle icke heller sluta, förrän de kommit dit. En inre mission, som blifvit så viktig, att den icke får tid att tänka på hedningarna, förrän den fått allting färdigt hemma, en kyrka i hvarje församling, ett torn på hvarje kyrka och en klocka i hvarje torn, skall aldrig hinna till jordens ändar med evangelium. Det går i stället, som det gick för den brodern, som icke kunde bidraga något till församlingen, emedan han köpt sig en byggnadstomt, som han måste betala. När han efter några år hade betalat sin tomt, skulle han börja bidraga något, men då måste han bygga sig ett hus på tomten och behöfde alla penningar, han kunde förtjäna för det ändamålet. Och sedan han byggt sitt hus färdigt, var han i skuld därpå och kunde ingenting gifva till församlingens verksamhet, förrän han inlöst sin inteckning. Och när han ändtligen, efter många år, hade gjort det, behöfde huset repareras och var dessutom för litet och gammalmodigt, hvarför han nu måste kosta på det åtskilligt och kunde därför ingenting gifva. Och så gick det undan för undan. Han hade alltid så mycket att göra med sin »hemmission», att han icke ens fick något öfver för den församlings verksamhet, som han tillhörde. Men på bönemötet var han ofta med. Och där slutade han alltid sitt vittnesbörd med de orden: »Bedjen för mig, bröder, att jag må hålla ut intill änden!»

Den framstående sociologen, Jacob Riis, president Rosevelts personlige vän, säger på tal om inre och yttre mission, att det var en tid han brukade tänka liksom många andra, att man icke bör sända män och penningar till hedningarna för att frälsa dem, så länge man har hedningar hemma, som behöfva frälsas. Men han bekänner, att han i den frågan blifvit omvänd och

kommit på andra tankar, sedan han funnit, att det är just de, som uppoffra mest för hedningarna borta, som äfven åtaga sig hedningarna hemma. »Och jag har funnit», säger han, »att för hvarje dollar, som vi sända till hedningarna borta, gifver Gud oss tio dollars värde i nitälskan och företagsamhet för de hedningars frälsning, som äro hemma.»

* * *

»Det är bättre att slitas ut än att rosta bort», säger ett mycket sant ordspråk. Det gäller i första hand den enskilde, men det har äfven sin fulla tillämpning på den kristna församlingen. Det är dock ingen fara, att en församling slites ut därigenom, att den ansträngер sig i outtröttlig verksamhet för missionen hemma eller borta. Ingen församling och ingen enskild kristen har jag ännu träffat, som varit så frikostig mot missionen, att han blifvit lidande däraf. Men jag känner många, som hålla på att rosta bort af overksamhet. En framstående, kristen artist ville måla bilden af en fallfärdig, förmultnande kyrka. Men i stället för att måla ett gammalt öfvergifvet, lutande träruckel, målade han en ståtlig katedral af dyrbar sten, från hvilken högtidsklädda skaror just strömmade ut. Vid dörren, synbarligen utan att af någon uppmärksammas, hängde missionsbössan på sned, och öppningen öfverspunnen af spindelväf. Det var denna lilla omständighet, som kom artisten att under sin tafla sätta inskriften: »En förfallande kyrka».

Jag förmodar det var den kyrkan, om hvilken jag hörde för någon tid sedan. En spindel bodde i kyrkan och spann sina nät litet hvarstädes. Men han var mycket besvärad däraf, att kyrkans vaktmästare icke lämnade honom i fred. Hvarhelst han sträckte sina trådar, sopade vaktmästaren bort dem. Men slutligen fann han en plats, där han fick vara i fred. Han spann sitt nät öfver öppningen till missionsbössan och, bodde sedan ostörd där innanför i många år.

Må Herren hjälpa oss, som kallas missionsvänner att sådant aldrig må kunna hända i våra bönehus! Många rosta bort af overksamhet eller dö af girighetens strypsjuka. Ännu har jag icke hört om någon, som gifvit ihjäl sig för missionen. Men om jag någonsin får höra om ett sådant fall, skall jag knäppa mina händer och säga: »Saliga äro de döda, som i Herren dö.»

St. Paul, Minn. den 12 jan. 1905.

Hjalmar Sundquist.

Julhälsning från Amerika

till

Svenska Missionsförbundets Distriktsföreståndare.

Käre bröder!

Det lider mot jul och nyår, och då vill jag sända eder en hjärtlig hälsning. I hafven nu snart genomkämpat ett år igen. Det har medfört ämnen till både glädje och sorg, både förhoppningar och bekymmer. På alla håll är det fel: hos eder själfva, hos predikanterna, hos församlingarna. Men på alla håll är det *nåd*, Guds och vår Herre Jesu Kristi nåd, en förlåtande nåd, en helande, en frälsande nåd, en orubblig och evig nåd.

Såsom ordförande för Svenska Missionsförbundet känner jag mig manad att, ehuru till lekamen frånvarande dock i anden närvarande, sända eder min uppriktiga tack för edert arbete. Käre bröder, Gud välsigne eder! Hållen ut! Vinnläggen eder om att blifva ju längre desto mer starka i tron och varma i kärleken, desto mer gudfruktiga, ödmjuka, tåliga, desto mer frimodiga och uppbyggliga i eder predikan. Tron icke, att I ären fullkomliga — ja det behöfver jag icke bedja eder om, I kännen det nog själfva djupt. Men hvad jag kanske behöfver bedja eder om, det är, tron icke, att I icke *kunnen* blifva bättre, än hvad I ären i dag. Hvarje sträfvan efter förkofran måste ha till utgångspunkt den tron, att en förkofran är möjlig. Och utan sträfvan efter förkofran blir det bara tillbakagång. Därför, bröder, framåt, framåt! Icke i egen kraft utan i Guds kraft, i Jesu Kristi kraft, i den helige Andes kraft framåt!

Och nu under jul och nyår låten höra öfverallt det glada budskapet, att barnet i Betlehem är gifvet *åt oss*, åt alla, åt gamla och unga, rika och fattiga, åt fariséer och publikaner, åt Kain och jungfru Maria, åt Judas Iskariot och Johannes döparen. Låten dem därför höra, att alla utan någon åtskillnad ha rättighet att tro, äro bjudna att tro, ja att *det är Guds allvarliga befallning*, att de skola tro, tro på Jesus, Guds rena lamm, hvars blod renar från *alla* synder, — från alla — alla — alla. Låten dem också höra, att det är Guds oföränderliga förordning, att hvar och en, hvarenda en, som tror, skall blifva frälst. Tröttnen icke med den predikan. Hon behöfves i dag som i går, ja kanske mer i dag än i går. Det hastar mot änden. Sägen de troende, att de må vara vakna och hålla ut; sägen de sofvande, att de må vakna upp; sägen de fallna, att de må stå upp och komma till nådastolen, där det finnes nåd för dem; sägen de affälliga, att de må komma igen; sägen de ogudaktiga, att Jesus har blifvit människa och låtit sitt lif äfven för deras frälsning, ja att *ingen*, ingen enda behöfver förgås, han må heta Kain eller Judas Iskariot, blott de vilja komma till Jesus, som af Guds nåd har smakat döden för dem alla.

När I faren fram öfver edra distrikt, så hälsen predikanterna från mig. Bedjen dem hålla ut och vara trofasta intill änden. Bedjen dem hafva tålamod med de svaga; bedjen dem med barmhärtigt hjärta sträcka ut en hjälpande hand åt de fallna;

bedjen dem vara flitiga att besöka de sjuka och fattiga. Bedjen dem bli mer och mer för hvarje dag och år lika Herren Jesus.

Hälsen också församlingarna från mig. Bedjen dem vara starka i tron, brinnande i kärleken, offervilliga för missionen. Bedjen dem hålla frid. Bedjen dem stödja sina predikanter både andligen och lekamligen, på det att de ej må bli modfällda. Bedjen dem förstå, att det är till församlingens egen välsignelse, att predikanten kan arbeta med glädje och frimodighet i sitt kall. Men det kan *ingen* göra, därest han icke äger ett kraftigt stöd af församlingen.

Och till sist: blifven orubbligt vid Herrens ord. Låten icke förvilla Eder af en s. k. vetenskap, som räcker fram lena händer för att rubba tilliten till den heliga Skrifts auktoritet, såsom vore ingen fara å färde. Hvar gång i kyrkans historia en falskeligen sig så kallande vetenskap anfallit den heliga Skrifts auktoritet och lyckats vinna gehör, har resultatet blifvit en fruktansvärd förödelse. Rationalismen i slutet af 1700- och början af 1800-talet var ett fasaväckande bevis därpå. Och hvad som nu är å färde är *precis detsamma*. Man talade äfven då om »vetenskap», om »sanningen», man visste äfven då att säga, att »den sanna kristendomen omöjligen kunde lida någon skada af, att sanningen kom i dagen» o. s. v. Alldeles som nu. Man bröt sönder grunden med sammetsklädda händer. Och när huset låg i ruiner, då räddades ställningen genom fromma vittnen, som i trots af vetenskapens hån hade mod att *återvända till den heliga Skrift*.

Eder i Herren
P. Waldenström.

Chicago Ill. 4 dec. 1904.

Från vår yttre mission.

Vi meddela här ett utdrag ur ett bref från missionär Laman, däri han beskrifver en resa, som han och hans fru företagit till det förr mot missionen och de hvita i allmänhet så fientliga Kasidistriktet, ungefär en dagsresa från Mukimbungu. Vi ha nu sedan 4 à 5 år tillbaka haft verksamhet där, och enligt hvad nedanstående bref gifver vid handen, går denna verksamhet alltfort framåt. Missionär Laman skrifver:

»För någon tid sedan företogo min hustru och jag en resa på 10 dagar i Kasidistriktet och till Nsweka. Utan min hustrus hjälp hade det nog varit både svårt och ledsamt, men nu gick det bra. I flera af byarne hade folket förut aldrig sett någon hvit kvinna, hvadan Selma ådrog sig allas uppmärksamhet. Målet med resan var att bestämma om två nya skolors upptagande i distriktet samt sedan att tillse våra gamla skolor i Kasi och Nkwanza. I Kasi har höfdingen låtit slå tegel gratis åt hela vår skola endast med villkor, att vi hjälpa honom mura upp hans eget tegelhus. O. Söderström är nu där och bygger. I Nkwanza har läraren jämte gossarne byggt upp ett stort fint gräshus utan betalning. Jag bjöd dem på litet mat för att uppmuntra dem för deras arbete.

De nya byskolorna skola bli i Baka-baka och Mavwangi. Det var just på den förra platsen en statens man för några år sedan mördades för sina illgärningar. I Nsweka hade vi mycket trefligt. Församlingen var så glad och liflig.

Under vår resa måste vi hemsända vår gosse eller tjänare, ty han var för svag till följd af ankommande sofsjuka. Efter hemkomsten har han fått all den vård, vi kunnat ge honom, men sjukdomen tilltager blott. Han tog farväl af oss alla och gick härom dagen hem till sin by (Kasi) för att dö där, som han sade. Han var ovanligt mycket fästad vid de hvita och var af oss utkorad till evangelist i framtiden, men Herrens tankar voro annorlunda. När han var inne i skolan och tog farväl, var knappast ett öga torrt, och flere gråto högt. Själf kunde han ej säga mycket för tårars skull, men han önskade dö snart och komma till Herren. Jag glömmer aldrig blicken i hans ögon upp emot mig, där jag stod på verandan vid afskedet. Gråtande sade han: »O, huru svårt det är att lämna de hvita.» Af Söderström hörde jag sedan, huru han hade predikat för dem i Kasi. Söderström sade, att det var det skönaste och känsligaste bönemöte han varit med om härute. Han torde bli ett vittne till välsignelse på ett helt annat sätt, än vi hade tänkt oss.

Broder Flodén har nu börjat en slöjdskola här vid stationen och den går bra.»

— — — — — — — — — — — — — —

Tillgifne
K. E. Laman.

Mukimbungu den 10 okt. 1904.

Londe den 16 dec. 1904.

Älskade missionsvänner!

Guds frid!

För omkring en månad sedan hade vi glädjen att få emottaga julsändningen, bestående af icke mindre än 60 kolly. De flesta af jullådorna voro så stora, att

de måste ompackas här vid Londe för att kunna utdelas åt bärarne från stationerna. Med anledning häraf blefvo en hel del saker, såsom klädningar, skjortor etc., som ej voro afsedda för någon *särskild* station, delade här för de olika stationerna uppe i landet, och dessutom behöllo vi åtskilligt för våra behof till julen.

Vi bedja nu att å allas vägnar, både hvitas och svartas, få framföra ett det innerligaste tack till eder alla, dyra vänner, för så många nya bevis på kärlek och aldrig tröttnande hängifvenhet för arbetet bland Kongos folk.

Någon specifikation af de olika gåfvorna ha vi ej ansett oss för utrymmets skull i tidningen böra intaga, allrahelst som alla gåfvorna redovisas från Expeditionen.

Kommen ihåg, vänner, att lönen väntar eder!

Nu står julen för dörren och väntar med sina fröjder. Må dess glädje i rikt mått blifva eder del!

Ifrån stationerna ha goda underrättelser rörande hälsotillståndet nått oss. Äfven härnere ha vi allt hittills fått glädja oss åt jämförelsevis god hälsa. Herrens vare äran för allt!

Syskonen Augusta Andersson, C. W. Grahn och G. N. Nykvist förena sig med undertecknad i en kärlekens hälsning till alla missionens vänner.

I Herren förbundne
C. W. Lembke.

Shasi den 16 nov. 1904.

Älskade missionsvänner!

Var stilla för Herren och förbida honom.
Ps. 37: 7.

Mer än en gång har den sanning, som dessa ord innehålla, ljudit för mitt sinne under det år, som snart flytt, sedan jag hade glädjen att komma ut till Kina. Om det är någon uppgift, som jämte språkets inlärande sättes för den nykomne missionären, så är det förvisso denna: »Var stilla för Herren och förbida honom!»

Det första året i Kina går ej lätt, tänker jag, ur någon Kinamissionärs minne. Att ingenting förstå af det, som enskildt eller offentligt talas, att själf ej kunna tala med de kineser, man dagligen har omkring sig, huru svårt kännes ej detta! Men det är ej blott i språkligt hänseende, man är en främling, utan äfven, då det gäller folkets seder och bruk, hvilka ju i många stycken skilja sig såsom dag och natt från dem, man från barndomen blifvit van vid. Härtill komma ock de trägna, mödosamma språkstudierna med det förlamande inflytande på ens andliga lif, som dessa så lätt utöfva, om ej missionären är på sin vakt.

Hvad är det då, som under det första årets pröfvande månader och dagar uppehåller modet och fröjdar hjärtat? Jo, det är vissheten om att samme trofaste fader och frälsare, som har hulpit de tusenden, hvilka gått före den nykomne, äfven skall hjälpa honom. Det ger kraft till bön, till arbete och till *bidan*. När det första halfåret gått, börjar det ljusna något. Ännu några månader och morgonrodnaden färgar den förr så mörka horisonten. Det är den nya dagens, arbetsdagens på missionsfältet, gryning, som, månaders och dagars böneämne, ändtligen ingått. Väl var det första offentliga vittnesbördet knapphändigt, väl framställdes det bäfvande och stapplande, men det var dock den ringa begynnelsens dag. Huru fröjdar icke den nykomlingens hjärta och stämmer detta till tack och lof!

Det första året här ute är ju så godt som helt och hållet upptaget med språkets inlärande. Dock är det för både sinnet och hälsan välgörande att för någon dag få lägga boken åsido och i stället företaga en liten missionsresa. I fredags hade jag glädjen att i broder Tjellströms sällskap få göra en sådan liten utflykt. Vi besökte då en plats, kallad Ts'en-ho-k'eo, belägen omkring 1 ½ sv. mil fr. Shasi, för att där sälja böcker och vittna för folket om vår dyre frälsare. För att komma fortast möjligt dit hade vi hyrt tvenne hästar och begåfvo oss tidigt på morgonen iväg. »Hvilka förfärligt små hästar», skulle ni säkert ha utropat, om ni varit i tillfälle att se dem, »kan en sådan häst verkligen bära en fullvuxen person?» Det och mer till synas de utan svårighet orka med. Men icke får man ha brådtom. Först när vi på hemvägen närmade oss Shasi, och det begynte skymma, var det möjligt att få de små benen att något så när skynda på.

Först redo vi ett godt stycke på den flera mil långa flodbanken, uppförd till skydd mot Yangtseflodens ofta påkommande öfversvämningar, och togo sedan af inåt landet. Några riktiga vägar finnas åtminstone icke i dessa trakter utan blott små tilltrampade gångstigar. Här och hvar möta vi ridande eller gående kineser, hvilka alla vilja ha reda på, hvart resan gäller. Då vi passera förbi landtgårdar eller mindre byar, skyndar det unga Kina på kvicka fötter ut under ropet: »Jang-ren lai-liao, utländingarna komma.» De vilja se de så mycket omtalade och förkättrade människorna. Ändtligen närma vi oss målet för vår resa. Där ligger Ts'en-ho-k'eo med sina många hus, sina afgudatempel och sina kanske 5,000 invånare. Solen skiner så härligt, liksom ville den säga oss: låt äfven du ditt ljus lysa! Öfverallt på de härs och tvärs slingrande gångstigarna skynda unga och gamla in till köpingen, där det är stor torgdag. Snart äro äfven vi inne på en af de större gatorna, sitta af hästarna och begynna därefter boksäljandet och predikandet.

Hvilken rörlig, skiftande anblick erbjuder icke en

kinesgata. I gatans smuts sträcker en gris ut sig i sin hela längd under det andra grisar jämte magra, raggiga hundar snoka i soporna efter något ätbart. Där ligger en så godt som naken tiggare hopkrupen utanför en butik och vädjar under de mest ömkliga ljud till sina medmänniskors barmhärtighet. Här komma små, ofta såriga, åsnor lastade med ris, jordnötter eller någon annan jordbruksprodukt, där höras gatuförsäljarne under höga rop eller genom att skramla med sina bjällror eller slå på sina små trummor utbjuda sina olika varor.

Som det var torgdag, var gatulifvet mer än vanligt lifligt. Öfverallt var mycket folk, ej minst där vi gingo fram, ty utländingen har en märkvärdig dragningskraft. I lugn och ro fingo vi dock sälja våra böcker och tala med folket. Ingen störde oss det ringaste. Att en hel del fingrade på tyget i ens kläder eller till och med togo reda på, hurudant håret på ens hufvud var beskaffadt, det låtsades man ej märka. Men hvilka människor äro icke nyfikna? Ej så få böcker blefvo sålda, och många voro de, som fingo höra om vägen till frälsning. Efter något mer än tre timmars uppehåll på denna plats var det tid att återvända hem. Medan broder Tjellström besökte några sjuka, såg jag till, att hästarna gjordes i ordning, och så anträddes hemfärden. Just i skymningen kommo vi hem, tacksamma till Herren för hans hjälp under den korta men sköna utflykten. Må nu sädens Herre i sin nåd välsigna utsädet. På denna plats hoppas vi inom närmaste framtiden få öppna en utstation.

De hjärtligaste hälsningar från syskonen Tjellströms, Rydéns och mig. Ett godt nytt år tillönskas missionens alla vänner af

Eder i Herren tillgifne
D. R. Wahlquist.

Missionen i Kinesiska Turkestan.

Missionär Andersson i Kaschgar, som tillsammans med sin hustru och missionär Bohlin arbetar bland den *kinesiska* befolkningen därstädes, skrifver i enskildt bref till oss bland annat följande:

»Arbetet bland kineserna går sakta, men det *går* framåt ändå. Vi ha en trogen evangelist, som söker sprida en god Jesu Kristi lukt omkring sig, och vår skola är för närvarande besökt af 13 gossar, som arta sig väl. Två män äro verkliga sökare af sanningen, så långt vi förstå. De ha begärt dopet. Vår skollärare är äfven ganska allvarligt påverkad af sanningen, och vi hoppas, att äfven han skall blifva ett byte för den starkare. Våra söndagsmöten äro besökta af skolbarnen och några »sökare» samt för öfrigt från gatan kommande personer, som aldrig förr hört ett lifvets ord. Ja, du vet nog själf, huru innerligt härligt det kännes att få för de sistnämnda vittna om frälsningens härliga nåd i Kristus, i all synnerhet om man ser, att de med intresse lyssna till ordet. Och det göra kineserna i allmänhet. De äro icke allenast ett stolt folk, de äro ett vetgirigt folk, som nog i sinom tid kommer med i räkningen både på det andliga och politiska området.»

Från West-End-missionen i London.

17 Percy Street den 9 jan. 1905.

Älskade missionsvänner!

Herrens frid och välsignelse!

Låtom oss akta på hvarandra för att upplifva till kärlek och goda gärningar.

En lång tid har nu gått, sedan jag genom vår tidning lämnade eder något meddelande från missionen här. Genom broder Storms bref i n:r 23 förra året hafven I dock sett, att Herren äfven under den sista tiden varit med oss och låtit sin välsignelse följa våra ringa och bristfälliga bemödanden att tjäna honom. Lofvadt vare hans namn därför! I höstas begynte vi med att hafva föredrag öfver olika ämnen på onsdagarne för att söka på det sättet samla våra skandinaver. Dessa föredrag hafva varit mycket besökta och, som vi hoppas, äfven till nytta, hvadan vi också efter jul komma att fortsätta därmed. Öfriga möten såsom predikningarna på söndagseftermiddagarne och bibelsamtalen på torsdagarne hafva också i fortsättningen varit rikt besökta, ja på söndagarne är salen vanligen full, och Herren har visat sin kraft ibland oss så, att vi haft den glädjen se några stå upp ur synden och begynna tjäna Gud.

På hösten hade vi ett missionsmöte och en missionsvecka, och de voro båda dyrbara och välsignade. Äfven på annat sätt hafva vi i höst fått erfara Herrens välsignelse och hjälp. År 1903 uppstod en kassabrist på nära 450 kr. och det var ej lätt att få den afhjälpt. Vid årsmötet, som hölls af vissa skäl först på hösten, lämnade danske generalkonsuln en växel just på det beloppet, och så var den bördan aflyftad. Att det fyllde våra hjärtan med tack och lof är klart.

Julen firade vi ungefär på samma sätt som förra året. Julaftonen hade vi anordnat en liten tillställning, så skandinavisk som möjligt, med julgran, lutfisk, gröt och smörgåsbord, och vi voro då samlade omkring 30 personer. Vi hade en mycket treflig kväll tillsammans, och flere stycken hafva sedan uttryckt sin tacksamhet öfver, att de fingo vara med. Julmorgonen hade vi predikan kl. 7. Som vägarna äro långa, var det ej så många åhörare, men vi hade en skön stund tillsammans kring det gamla men ständigt nya budskapet: »Eder är född en Frälsare.»

Annandag jul hölls den vanliga julfesten i Toplady Hall. Mellan 300 och 400 personer voro samlade. Salen var prydd med skandinaviska flaggor och färger, och vid plattformen stod en svensk julgran, hvilket ej litet förhöjde högtidligheten och kom tankarna att ila till hemmet uppe i högan nord. Festligheterna öppnades kl. 4,30 e. m., då det serverades kaffe med

svenskt småbröd. Sedan höllos flera tal omväxlande med sång och musik under medverkan af herr och fru Fredriksson, fröknarna Davenport och Kjöhler. Ing. A. Welin höll hälsningstal, pastor Lindskog en kort julbetraktelse och pastor Renström ett fosterländskt föredrag. Dessutom talade fru von Braun och Rev. Holmes, den senare biträdande pastor i Whitefieldskyrkan, som så välvilligt upplät sin präktiga sal åt oss. Att referera talen skulle taga för mycket utrymme. Det må vara nog att säga, att de voro goda och för tillfället lämpliga. Festen, som var i alla afseenden god och vällyckad, afslutades strax efter 9 med aftonbön af undertecknad, som därvid lämnade som tankespråk och motto under 1905 för Skandinaviska West-End-missionen Ebr. 10: 24: »*Låtom oss akta på hvarandra för att upplifva till kärlek och goda gärningar.*» Vid afslutningen af festen året förut hade jag läst sista verserna af Ef. 2 och särskildt framhållit ordet »*sammanfogas*». Och till Herrens pris kunna vi säga, att ett sammanfogande af West-End-missionens vänner pågått. Länge hade ett behof af närmare sammanslutning af vännerna gjort sig gällande, och jag lyckades också, ehuru icke alla voro med därom, att under ett besök af herr Hesselström från Liverpool i början af året få en sådan till stånd till stor glädje för många. Denna sammanslutning har fått namnet Senapskornet, hvilket var det namn, den första vänkretsen här 1880 kallade sig. Den har nu omkring 40 medlemmar. Följande punkter angifva Senapskornets syfte.

Missionskretsens syfte och ändamål är att inom Sk. W. E. M. verka för de troendes inbördes uppbyggelse och sammanhållning i kärlek samt gemensamt missionsarbete bland i London boende skandinaver.

Till medlem i Missionskretsen antages hvar och en, som tror på Jesus Kristus som sin Frälsare och bevisar med sitt lif sin tro, utan afseende på nation, ålder eller kön.

Vid festen hade ing. Welin ett meddelande att lämna, som var mycket glädjande och var ett ytterligare bevis på, huru Herren är med och hjälper oss. Af orsaker, som blefve för vidlyftigt att berätta, kunde vi ej längre få behålla vår nuvarande missionslokal, så vidt vi ej ville taga den på helt nya villkor. Men dessa voro sådana, att vi ej kunde gå in på dem. Missionens utveckling gjorde ock, att det skulle vara godt att få en lokal med större samlingssal. Den vi nu ha är vanligen fylld om söndagarna, och som det är mycket lågt i taket, är det så hett och kvalmigt. En annan olägenhet är, att den ligger åt gatan, och man ofta blir störd af bullret utanför. Vi behöfde således en större och lämpligare sal jämte andra nödvändiga rum för missionens bedrifvande. Ing. Welin och jag voro ute flere gånger och sökte, men någon lämplig lokal kunde vi ej finna. En dag säger vår agent: »Jag vet ett hus, som jag tror skulle passa, men det blef uthyrdt för några veckor sedan; det är dock möjligt, att den, som hyrt det, kan vilja lämna det från sig». Vi besågo huset och funno det i alla afseenden lämpligt. Den, som nu hade det, befanns villig att låta oss få det, men begärde £ 500 i ersättning för reparationer etc. Detta var en orimlig summa. Han slog sedan ned den till litet öfver £ 200. Men utom denna summa behöfde vi ej så litet till vidare reparationer, ändringar, flyttning samt en del nya möbler etc. Ing. Welin beräknade, att vi skulle behöfva omkring £ 600 = 10,800 kr., och till detta hade vi blott £ 20 som Hans Majestät konung Oscar gaf, då han för några år sedan var i London. Som det nu är ganska dåliga tider, var det ej några ljusa utsikter att få 10,800 kr. Men ing. Welin skref till några af sina vänner och talade om förhållandet, och nu kunde han vid festen meddela, att han fått löfte på £ 515, så att blott £ 85 fattades. Sedan har han fått ytterligare £ 100, så att det således blir något öfver den summa, vi bådo om. Att det var en stor glädje att höra och fylldе oss med tacksambet, är klart. Vi hafva en Gud, som hjälper. Jag nämner detta, så att I mån med oss få glädjas och fröjdas öfver Herrens godhet.

Vi hafva sedan haft några andra fester här. Onsdagen den 2 jan. hade vår nykterhetsförening en mycket treflig fest, och nyårsnatten hade vi vaknatt, i hvilken rätt många deltogo. Det var en salig och välsignad stund. Måtte nu de beslut, som nog mer än en fattade för det nya året, blifva realiserade.

Till julen och nyåret fingo min hustru och jag genom lyckönskningar, bref, nyårskort och äfven på annat sätt erfara ovanligt många bevis på hågkomst, kärlek och tillgifvenhet ifrån våra vänner här och äfven åtskilliga hemma i Sverige. Till alla dessa vilja vi säga ett hjärtligt tack.

Bland dessa, som ihågkommit oss, var det flera unga, som förr varit i London. Jag vill här anföra, hvad en af dem skrifver, så att vännerna må se, att många äro tacksamma för att denna mission finnes. »Kære hr og fru Engvall! Hjertelig Tak for alt godt jeg mottog hos Eder under mit Ophold i London. Det er mig en Fryd at tænke paa de mange hyggelige Timmer, jeg tilbragt i Percy Street 17. Jeg takker Gud, at han ført mig sammen med Eder, og det er min bön, at dette Sted fremdeles maa være et Tilflugtssted for dem, som i Sandhed vil söge Samfund med Gud og hans Börn. Modtag min bedste Hilsen. Eders hengifne J. P. Jensen. Det vilde være overordentlig kært, om jeg snart hörte fra Dem en gang.»

Söndagen den 8 jan. hade vi den glädjen att hafva lektor Waldenström här. Han predikade kl. 5,30 e. m., och det var en välsignad stund. Han talade på sitt vanliga enkla och till hjärtat gående sätt. Som han kom till London först på lördag kväll, hade vi ej tillfälle att något vidare göra det kändt. Salen var dock till trängsel fylld, och åtskilliga sutto i läsrummet. För mig var det en särskild glädje, att Gud ledde det så, att jag just nu fick träffa honom och rådgöra med honom om arbetet här.

Mycket kunde ännu vara att skrifva om, men brefvet börjar att blifva långt. Bedjen, kära vänner, att Herren må rikligen välsigna oss under år 1905, så att detta år måtte blifva ännu bättre än 1904, hvilket vännerna allmänt hålla före, att det varit det bästa af

de 8 år, som missionen här existerat. Må vi af hjärtat tacka därför, och, som sagdt, utan återvändo bedja om välsignelse för i år.

Många hälsningar från min hustru och mig.

Eder ringe medarbetare
C. J. Engvall.

P. S. Sedan detta skrefs, har jag fått ett nytt exempel på, huru Herren med sin ande är verksam till syndares frälsning. När jag skulle stänga läsrummet kl. 10, var en ung man där, som för omkring 3 månader sedan kom till London och under sista månaden varit på våra möten. Jag talade nu mera direkt till honom om hans andliga tillstånd, och han sade då till min glädje: »jag lämnade mig åt Gud härom söndagen inne i salen, då missionär Engvall och Andersson talade. Missionär Engvall talade om, huru Jesus står och väntar på att få frälsa, och det grep mitt hjärta, och sedan talade missionär Andersson, och då beslöt jag mig för Herren.» Samma kväll hörde jag, att en flicka, som i höst kom till London och här lämnat sig åt Herren, sagt: »jag har visserligen en svår plats, men jag är så glad, att jag kom till London, ty jag har nu funnit Gud.» *D. S.*

Sjömansfest i Sunderland.

Dyra missionsvänner!

»*Varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande att edert arbete icke är fåfängt i Herren!*»
1 Kor. 15: 58.

Som jag just i dag i »Sjömansvännen» läst om meddelanden från olika utländska hamnar, där en stor del af våra landsmän under julen varit föremål för sympati och välvilja af de där stationerade arbetarne och ihågkomna af kära missionsvänner i hemlandet med böcker och andra gåfvor, manar det mig att med det första sända alla de kära gifvare och gifvarinnor, som också i år haft Sunderland och dess många skandinaviska sjömän i minnet, en hjärtlig hälsning och ett varmt tack; ty såsom redan förr blifvit sagdt skulle ej vår julfest blifva hälften så treflig utan de många värdefulla julklappar, som anlända från olika delar af vårt land för att under aftonens lopp delas ut, hvilka alla påminna om, att det finnes hjärtan där hemma, som varmt klappa för sjömännens väl.

Annandag jul var den utsatta dagen för festen; således måste alla uppköp och de flesta förberedelser göras redan dagarne före jul. I år låg det vid den tiden ganska många fartyg och ångbåtar i hamnen, hvarför vi kunde påräkna att få välkomna en rätt stor skara, hvilket ock till vår stora glädje skedde. Utrymmet i salen var stort nog och trakteringen riklig, så vi behöfde ej frukta för att det skulle blifva någon brist. Äfven i år hade salens väggar rikt smyckats med flaggor och vimplar i olika färger, kulörta pappers-lyktor hängde på stråltrådar tvärs öfver rummet, och på plattformen stodo tvänne klädda julgranar. I kunnen föreställa eder, att det hela såg rätt festligt och inbjudande ut, då därtill kom de långa, trefligt och smakfullt dukade borden. Allt detta hade på f. m. samma dag blifvit iordningställdt af här boende skandinaviska herrar och damer förutom några snälla och villiga sjömän, som voro till icke så liten hjälp.

Nu var det ju godt och väl, att vi kommit så långt, och att det såg tämligen lofvande ut, men en sak, som bekymrade oss litet hvar, var att min man, hufvudet för det hela, låg sjuk. Han hade till följd af arbete och ansträngning dagarna före julådragit sig en svår influensa. Det såg rätt underligt ut. Att mången bön till Gud uppsändes är klart, och nästan till det sista hade vi hopp om, att han ändå skulle orka upp, men det gick ej, ty febern var ganska hög. Vår snälle och trogne vän, missionär C. F. Törnblom, som under det sista halfåret outtröttligt hjälpt till i arbetet, hade rest hem veckan förut. Att många isynnerhet nu med ledsnad tänkte på, att han rest, säger sig självt. Ett försök gjordes äfven att få den norske sjömansprästen från Schields hit, men vi fingo till svar, att äfven han låg sjuk. Således stod intet vidare att göra. Herrens mening kunde vi ej rätt förstå, men han handlar ju så där underligt ibland.

Kl. 5 var tiden utsatt för festens början. Vår gamle vän och medhjälpare Nordström inledde med bön, hvarpå ingeniör Larsen uppläste ett kapitel ur bibeln och hälsade alla de närvarande välkomna. Efter det vi sjungit ett par sånger unisont, blefvo våra gäster uppmanade att taga plats vid borden. Serveringen, som hufvudsakligast sköttes af en 8 à 10 unga flickor, gick raskt och hurtigt. Sedan alla, både sjömän och stadsbor fått sin beskärda del, lyftes borden bort och bänkarna skötos tillsammans för utrymmets skull. Under aftonens lopp utfördes sång, musik och deklamation af både äldre och yngre. Äfven en del norska och svenska små flickor i sina nationalkostymer medverkade med sina älskliga, barnsliga röster till icke ringa grad, att aftonen förflöt trefligt och angenämt. Hrr Bodin, Larsen, Gregersen och Ström m. fl. voro de ledande, af hvilka samtlige bidrogo med sång och tal. Alla deltogo i och sjöngo med hjärtans lust, de fosterländska sångerna såsom »Du gamla, du friska, du fjällhöga nord», »Ja, vi elsker dette landet» och »Vårt land, vårt land, vårt fosterland». Där ägde vi alla eller hade ägt ett kärt hem och dem, som i kärlek tänkte på oss och ömmade för vårt väl. Det är med glädje vi erfarit under alla dessa år, huru hyggligt och anständigt våra sjömän uppföra sig på dessa fester; att någon är berusad hör till undantagen.

Till sist utdelades julgåfvorna, bestående af böcker, jultidningar och hemstickade varma persedlar, nyttiga och välkomna för sjömännen.

Sedan vi nu afslutat med bön och sjungit ännu några sånger, begynte den ene efter den andre att begifva sig hem till sitt, nöjd och belåten med sin afton. Måtte Herren välsigna hvar och en och i sin stora kärlek få tala till allas hjärtan.

Min man förenar sig med mig i de hjärtligaste hälsningar och sänder eder alla ett innerligt tack. Han är nu på bättringsvägen men känner sig mycket klen och svag.

Eder i Herren tillgifna
Anna Orest.

Svenska Missionsförbundets Expedition,

Holländaregatan 27,
STOCKHOLM.

Allm. telefon 46 34. *Rikstelefon 85 25.*

Hålles öppen alla helgfria dagar från kl. 9 f. m. till 3 e. m.

"Missionsförbundet",

Svenska Missionsförbundets speciella organ,

utkommer två gånger i månaden.

Prenumerationspriset för 1905 är 1,50 på posten och 1: 25 kr. på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras. 11 exemplar lämnas för 12: 50.

Ordföranden, lektor P. Waldenström, träffas i missionsangelägenheter i regeln på Expeditionen hvarje helgfri dag mellan kl. 10— 11 f. m.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåfvor till missionen och rekvisitioner af böcker m. m. adresseras till ***Svenska Missionsförbundets Expedition.***

Sparbössor för insamlande af medel till vår yttre och inre mission samt till ungdomens och söndagsskolbarnens hednamissioner utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Församlingsböcker, blanketter till flyttningsbetyg och dopattester, ritningar till missionshus, text- och klassböcker för söndagsskolan, sångböcker m. m. tillhandahållas på Expeditionen och kunna därifrån rekvireras.

Meddelanden från Expeditionen.

Samma dag, som förra numret af vår tidning expedierades, hade vi glädjen att hälsa vår ordförande, lektor *P. Waldenström*, välkommen hem från hans långa färd genom Kanada och Amerika. Han anlände nämligen den dagen frisk och välbehållen till Stockholm. Följande dag, som var söndag, talade han för fullt hus i Immanuelskyrkan, och på måndagen började han med det myckna arbete, som väntade honom här hemma.

* * *

Från styrelsen, som just i dagarne haft sitt ordinarie sammanträde, inflyter i nästa n:r af tidningen en redogörelse för några af de viktigaste besluten. Nu meddela vi endast det, att Missionsförbundets årsmöte bestämdes att hållas i Stockholm den 8 och 9 juni.

* * *

I n:r 1 af tidningen för i år hade vi infört ett bref från ordföranden i *West-End-Missionen* i London, *ingeniör A. Welin*, i hvilket han framhöll nödvändigheten af ett bättre hus för denna mission och gjorde ett förslag om, att vänner i Sverige skulle bidraga med halfva kostnaden för detta hus eller omkring 5,000 kronor, så ville han ansvara för insamlandet af den andra hälften. Vi kunna nu meddela våra vänner den glädjande underrättelsen, att det lyckats för denne energiske man att insamla hela beloppet, 11,000 kr., bland intresserade vänner i London. När vår ordförande på sin hemresa från Amerika besökte London för att inspektera denna mission, fann han summan redan tecknad, och kontraktet om det nya huset upprättadt. Missionens inflyttning dit torde blifva under loppet af denna eller nästa månad, och missionär Engvalls nya adress blir således hädanefter: *38 Fitzroy street, London, W.*

* * *

Från våra missionärer i Kongo ha vi nyligen haft bref med mycket goda underrättelser. Den 12—15 januari ha de hållit sin halfårskonferens på Nganda. I samband med konferensen firades bröllop, då missionär *P. A. Westlind* sammanvigdes med fröken *Annette Åkesson* lördagen den 14 januari. Må Gud välsigna deras heliga förbund!

Från vår inre mission.

Dödsfall. Predikanten och föreståndaren för Mjölby fria missionsförsamling, *Aug. Karlson*, afled lördagen den 21 jan. i en ålder af 46 år. K., som varit predikant i Mjölby sedan maj 1900 sörjes närmast af fader, systrar och trolofvad.

Välkomstfest hölls i Ronneby missionshus för Blekinge Ansgariiförenings reseombud, K. J. Nord. Festen öppnades af föreningens ordförande trädgårdsmästare Nilsson, hvarefter direktör Leander höll festtalet. Reseombudet L. P. Andersson talade sedan öfver Rom. 12: 1, hvarefter predikant Nord i ett kort tal tackade för det hjärtliga mottagandet samt uttalade den förhoppningen, att vårt arbete för Herren icke vore fåfängt. Den trefliga festen var talrikt besökt.

Afskedsfest för sin predikant och föreståndare hade Öster-Fernebo missionsförening anordnat den 15 jan. Deltagarne hälsades välkomna af riksdagsman Ol. Ols-

son i See, och därefter följde korta tal af flere bröder, som uttalade sin och församlingens djupa tacksamhet för det arbete, som den nu afgående predikanten utfört hos dem. Minnesspråk och välönskningar för kommande dagar lämnades också. Talarne voro P. Nord, Berger, baptistpredikant Sedvall, Vistrand, J. O. Larsson och riksdagsman Olsson. Sist talade predikant E. O. Olsson till afsked, anbefallande alla åt Guds nåd. Efter bön vidtog härpå kaffeservering samt enskilda afskedshälsningar. Penningegåfvor till reshjälp öfverlämnades från församlingen, ungdomsföreningen och blåbandsföreningen. Pred. Olsson anträdde samma dag resan till Njutånger i Hälsingland, dit han antagit kallelse. Predikoverksamheten i Öster Fernebo uppehålles under den närmaste tiden hufvudsakligen af Ansgariiföreningens predikanter.

Nya missionshus:

Invigning af missionshus skedde vid *Taberg* den 15 jan. Huset är byggdt strax nedom pastor Palmbergs villa Alphyddan. Det rymmer en stor sal och en mindre samt bostad för vaktmästare. Det har sittplatser för omkring 600 personer. Omkostnaderna ha uppgått till 7,000 kr., hvaraf hälften betalts.

Sala sockens norra missionsförening firade invigningsfest i sitt nya missionshus i Jugansbo söndagen den 18 dec. 1904. Tal höllos af föreningens predikant Oscar Ljungström och distriktsföreståndaren C. F. Nyström; sång och musik utfördes af församlingens musikförening. Festen var talrikt besökt och gaf det bästa intryck.

Huset rymmer ungefär 250 personer. Det ligger mycket centralt, endast tre minuters väg från Jugansbo station och på en plats, där landsvägarne stöta tillsammans från trenne olika håll.

En andlig väckelse pågår nu i Säfvar, Västerbotten. Predikanterna L. A. Holmström från Umeå och Aug. Brändström ha predikat där hvarje dag under tre veckors tid, och det rymliga missionshuset har hvarje afton varit till trängsel fylldt af uppmärksamt lyssnande åhörare.

Äfvenså skrifves från *Rättvik*, att där uppstått en väckelse och många i synden sofvande ha vaknat upp och börjat inse vikten af att komma i ett rätt förhållande till himmelens Gud. Predikant Jernberg från Värmland har verkat på platsen en tid.

Må vi bedja Gud, att han i nåd måtte besöka vårt svenska folk på ett genomgripande sätt, så att ordet om hans frälsning kraftigt höres i våra hyddor och att hvarje människa måtte få klart för sig, att det gäller lif eller död.

Sin 40-åriga tillvaro firade Gefle kristna ynglingaförening söndagen den 22 jan. med en talrikt besökt fest i Betlehemskapellet, till hvilken särskildt inbjudits föreningens stiftare och äldsta medlemmar. De närvarande hälsades välkomna af ordföranden, herr J. Ahlén.

I en af sekreteraren föredragen berättelse öfver verksamheten meddelades, att föreningen grundades 1865 af några få ynglingar, bland hvilka märkas nuvarande häradshöfding Axel von Post, fabrikören J. F. Belin, grosshandlanden O. Östlin och guldsmeden E. Johansson. För närvarande räknar föreningen 120 medlemmar.

Högtidstalet hölls af fabrikör A. Ahlström, som kraftigt framhöll nyttan af en förening som denna. Korta anföranden höllos dessutom af predikanterna Olsson och Hallén samt grosshandl. Östlin.

Från östra Blekinge. I anledning af att missionsverksamheten bedrifvits i 25 år i *Vallby* missionshus var därstädes en fest anordnad den 15 januari. Föreningens ordförande, Em. Olsson, ledde i bön, hälsade deltagarne välkomna och lämnade en historik om husets byggnad. Predikant H. Olsson talade om huru Gud välsignat ortens befolkning genom evangelium.

År 1875 uppstod i trakten en omfattande väckelse. Enskilda hus kunde ej rymma de sammankommande, och då skolhusen stängdes, väcktes 1878 fråga om byggande af samlingslokal. Litet senare fattades beslut därom. Så greps verket an. Genom frivilliga bidrag har man åstadkommit, att huset nu är skuldfritt.

R. Nyvall läste ett poem »Mig törstar» af Pontus Vikner, och skoll. Melin höll ett ungdomsföredrag. Under Nyvalls ledning sjöngos flere sånger enstämmigt och i kör. 3 à 400 personer voro närvarande.

Årsmöten:

Ronneby missionsförening höll sitt årsmöte onsdagen den 4 januari. Mötet öppnades med predikan af L. P. Andersson. Ur års- och revisionsberättelserna meddelas, att medlemsantalet utgör f. n. 96, att inkomsterna under året voro 2,562: 38 kr., och utgifterna 2,263: 96 kronor. I styrelsen invaldes J. Nilsson, Otto Svensson, L. E. Angelin, J. Sundin, E. Björk, S. Persson, A. Andersson, M. Andersson och K. Andersson med L. P. Andersson, M. Larsson och O. Månsson som suppleanter.

Föreningen beslöt att låta representera sig vid stundande frikyrkokonferens, och valdes till ombud herr Otto Larsson med herr L. E. Angelin som ersättare.

Värmländska Ansgariiföreningens årskonferens hölls i Karlstad den 13—15 januari. Bland beslut, som där fastades, må nämnas en stadgeförändring, genom hvilken Ansgariiföreningen löste sig från sin formella förbindelse med Ev. Fosterlandsstiftelsen och sålunda nu utträdde ur densamma.

Till distriktsföreståndare för sjunde distriktet föreslog konferensen den beprövade missionsveteranen Enock Olsson. Röster höjde sig äfven för de i Värmland afhållna bröderna J. Erixon, Gefle, och Fr. Carlson, Väse.

Till hedrande och hugfästande af distriktsföreståndaren C. J. Nyvalls minne beslöt konferensen att Ansgariiföreningen skulle resa en värdig granitvård på hans graf i Karlskoga.

Värmländska Ansgariiföreningen firar nästa sommar i förbindelse med årsfesten i Sunne sitt 40-års jubileum. Att då medverka som talare skulle kallas,

utom flera bröder i Värmland, lektor Waldenström, pastor Palmberg och redaktör Boberg.

En jubileumsskrift skall utgifvas på Ansgariiföreningens förlag, hvaraf inkomsten skall användas till en fond för understöd åt mindre bemedlade unga män, som vilja ägna sig åt missionärskallet, och som anses lämpliga därtill.

Årsfest höll Säfvast kretsförening af Öfver-Luleå Brödraförening söndagen den 15 januari under medverkan af distriktsföreståndaren F. Säfström samt predikanterna E. Sellin och Aug. N. Bäckström.

Af revisionsberättelsen framgick, att föreningen haft i inkomst något öfver 500 kr.

Under året ha nya bänkar i missionshuset anskaffats och bostadslägenheten, ett rum och kök, fullständigt inredts. Till hufvudföreningen har kretsen under året ej förmått lämna något bidrag på grund af de stora utgifter kretsen haft för egna behof. Å missionshusskulden har äfven afbetalts kr. 104: 34. För närvarande är missionshusskulden 2,509: 34.

Strömsnäs missionsförening höll sitt årsmöte söndagen den 15 januari. Styrelsen återvaldes, och till ordförande utsågs herr Sv. Bondesson, föreståndare handl. N. Lindahl och kassör handl. E. Bengtsson. På förmiddagen predikade distriktsförest. O. N. Thomson och på eftermiddagen hölls en *missionsfest* till förmån för Kongomissionen. Efter välkomsttal af N. Lindahl och korta vittnesbörd af andra bröder serverades kaffe, hvarefter missionsföredrag hölls af O. N. Thomsson öfver dagens högmässotext. Joh. 4: 4—26.

Vara friförsamling hade måndagen den 8 jan. sitt årsmöte. Efter mötesförhandlingarna var kl. half 6 offentlig fest anordnad. Festen hölls i missionshuset, som var smakfullt klädt med granar och flaggor. Sedan ordf. hälsat de församlade välkomna, sjöngo folkskollärare Edman och G. Thorin ett par sånger, hvarefter kaffe serverades. Predikant Johansson från Närke höll därefter ett kort föredrag samt sjöng till guitarr flere sånger. Till slut lämnade bokhandlaren W. Jonson en redogörelse för församlingens verksamhet under år 1904.

Örebro läns fria missionsförening höll den 7 och 8 jan. sitt sedvanliga årssammanträde i Vasakyrkan i Örebro. Ombudsmötet började kl. half 11 på lördagsförmiddagen och inleddes med bibelläsning och bön af föreningens ordf. pastor Ungerth. Ombudens antal var 41, representerande 37 församlingar.

Till ordförande återvaldes pastor Ungerth, och till styrelseledamöter återvaldes byggm. P. Eriksson och grossh. M. Selin i Örebro, skollärare J. Jansson i Byrsta och O. Engvall i Västgöthyttan, landtbrukare D. Selin i Backa och P. Nilsson i Gropen samt bruksägaren G. Olsson i Gusselby, och i stället för pred. Schelin i Götlunda, som på grund af sjukdom undanbedt sig omval, invaldes pred. Holmstrand i Örebro.

Med afseende på det omval eller val af distriktsföreståndare, som skall äga rum vid Sv. Missionsförbundets årsmöte i sommar, beslöt föreningen enhälligt att för sin del ingå till Sv. Missionsförbundets styrelse med anhållan om att pastor Ungerth skulle återväljas som föreståndare för sjette distriktet äfven för nästa femårsperiod, hvarjämte föreningen uttalade sitt hjärtliga tack till pastor Ungerth för det trogna och ihärdiga arbete han nedlagt inom detta under de gångna femton åren, han varit dess föreståndare.

På lördagseftermiddag hölls ett offentligt möte i Vasakyrkans stora sal, därvid man samtalade öfver Rom. 1: 16. Kl. 8 på kvällen predikade skollärare Enander från Norrbyås och distriktsförest. Erixon från Gefle.

På söndagen höll länsföreningen fyra offentliga möten i Vasakyrkan med föredrag af skoll. Gauffin och distriktsföreståndare Erixon m. fl.

Leksands missionsförening höll söndagen den 8 jan. sitt årsmöte, då revisionsberättelsen föredrogs samt val af styrelse för det nya året företogs. Till styrelse omvaldes enhälligt den gamla med disponent A. Haglund som ordförande. Till föreståndare omvaldes pred. N. O. Persson och J. Lindén.

Föreningens inkomster under året voro 5,840: 39 kr. och utgifter 5,465: 39 kr. Af dessa hade 1,955: 90 kr. lämnats till Sv. Missionsförbundets yttre mission. Det öfriga har användts för inre missionen samt till afbetalning af skuld. Kassabehållningen var 375 kr. Medlemmarnes antal utgjorde vid årets slut 623.

Västmanlands läns Ansgariiförening höll sitt årsmöte i Västerås den 21 och 22 dennes. På konferensen valdes till styrelseledamöter hrr C. Fröding, C. F. Nyström, A. Andersson, Västerås, E. Thermænius och J. A. Lindblad, Köping, och J. Jansson, Nora. Till suppleanter utsågos hrr L. M. Ström och Aug. Pettersson, Västerås, och till revisorer hrr Daniel Johansson, Västerås, och J. W. Lindén, Tortuna. Till föreningens ordförande valdes bokförläggaren J. A. Lindblad, Köping. Soldatmissionen vid Salbohed skulle fortsättas, äfvensåverksamheten vid Sätra brunn. En hel del församlingar lofvade genom sina ombud att någon tid afstå sina predikanter för att biträda Ansgariiföreningen med predikohjälp på vanlottade platser, isynnerhet på Salbohed.

Det talrikt besökta och rikt välsignade missions- och ungdomsmötet omväxlade med goda föredrag, unison och körsång. Predikanter voro J. A. Jonsson, Hallsberg, K. A. Ekman, Heby, O. Lidén, Tärnsjö, J. Nyberg, Västerfernebo, C. F. Nyström, Västerås, J. A. Lindblad, Köping, samt föreningens predikanter A. Öberg och A. Carlberg.

Hjortsberga- och Tvings ungdomsförening hade sitt årsmöte söndagen den 22 januari. Pred. Segerström predikade, pastor Saller höll kyrkohistoriskt föredrag och reseombudet L. P. Andersson höll ungdomsföredrag öfver ämnet: Nutidens ungdom och dess förutsättningar att blifva lycklig. Därjämte förekom kör- och solosång.

Värmlands och Dalslands ungdomsförbund höll sitt 3:e årsmöte i Arvika den 21 och 22 januari, hvarvid 21 ungdomsföreningar voro representerade och 7 ingingo i förbundet. Detta räknar nu 41 anslutna ungdomsföreningar med tillsamman omkring 2,200 medlemmar. 8 predikanter hade längre eller kortare tid verkat inom förbundet under förlidet år, och lika många föreslogos att tjäna under innevarande år. Inkomsterna

hade uppgått till 834: 98 och utgifterna till 639: 00. Af dessa senare hade en del åtgått till missionär Westlinds underhåll. Alla inkomna medel, som ej direkt behöfvas för förbundets egna löpande utgifter, redovisas till Värmländska Ansgariiföreningen, hvilken ock aflönar ungdomspredikanterna.

Den nya styrelsen består af distriktsföreståndaren E. Olsson (självskrifven ordförande), rektor Joh. Lindholm, Karlskoga (v. ordf.), pred. Alfr. Larsson, Karlstad (sekr.), pred. O. Olofsson, Kristinehamn (kassör), direktör Karl Otto, Kristinehamn, pred. K. A. Ström, Grums och O. Fryksén, Arvika (v. sekr.). Årsfesten föreslogs hållas vid Stjernfors inst. midsommarhelg.

Under lördagskvällen och söndagen höllos anderika och talrikt besökta uppbyggelsemöten i missionshuset.

Från Norrbotten skrifves:

Under det gångna året har Ryssbälts krets af Neder-Kalix missionsförening uppfört åt sig en samlingslokal, som den 21 dennes stod färdig till invigning. Vänner från närgränsande byar infunno sig för att dela glädjen med vännerna på platsen. Glädjande och trosstärkande var det ock att se huset fyllas till trängsel af tacksamma åhörare, som nu njöto frukterna af sitt arbete och af Herrens närvaro. Antalet af de församlade torde varit omkring 400.

De predikanter, som tjänade vid mötet, voro N. O. Wennersten och K. Nilsson från Neder-Kalix, A. Bengtsson från Töre och O. Nilsson från Piteå samt F. Säfström från Boden.

Såsom särskildt glädjande må nämnas, att huset fick invigas utan skuld. Den brist, som förefanns vid mötets början, betäcktes rikligen af de nära 300 kr., som inflöto under mötets gång.

Herren tillkommer äran, som verkar vilja och gärning efter sitt goda behag.

En genomgripande andlig väckelse pågår för närvarande i Bredåkers by af Öfver-Luleå socken, Norrbotten. Den påbörjades redan före jul och pågår ännu. Det är hufvudsakligast de unga, som komma till tro på Kristus, och af den stora ungdomsskaran inom byn hafva nästan alla blifvit omvända. Eder, svordomar och slippriga visors sjungande — hvilket tyvärr allt för ofta förekommit äfven där — hafva upphört, och sången om Jesus ljuder ute och i hemmen. Skrålet på vägarna och störandet af andliga sammankomster har absolut upphört. Allt detta är åter ett nytt bevis för evangelii makt att omskapa, frälsa och förädla. Man har hopp om, att den heliga elden skall utbreda sig allt mer och mer äfven till andra byar och samhällen inom socknen.

Predikantmöten:

Värmländska Ansgariiföreningens predikantmöte i Karlstad den 11 och 12 januari var besökt af ett 50-tal predikanter från olika trakter i Värmland och Dal. Sedan predikanten på platsen Alfr. Larsson hälsat de närvarande välkomna och med ledning af Luk. 12: 42—53 framhållit betydelsen af att vara förvaltare öfver Guds rikes hemligheter, valdes till mötets ordförande distriktsföreståndaren Enock Olsson, till vice ordf. Fr. Carlsson och till sekreterare J. Forslund och A. Thomander.

Ingen organisations- eller lärofråga förekom på detta möte. Däremot diskuterades lifligt sådana ämnen, som röra det andliga lifvet, församlingsvården och verksamheten. Enskildt behandlades följande sammanslagna frågor:

Hvilken betydelse för våra församlingar har efterkommandet af Pauli bud: »Drifven ut från eder den som är ond?» och Huru skall man behandla medlemmar, som möjligen i sitt yttre lif i öfrigt äro tämligen oklanderliga, men som blifvit vrånga och afvoga i sitt sinne i förhållande till öfriga medlemmar? samt: Huru skall en församlingsföreståndare få fram de olika gåfvorna inom församlingen, så att de blifva till största gagn?

Offentligt diskuterades frågan: Hvad innebär Nya testamentets tal om frälsning vid vår Herres Jesu Kristi tillkommelse?

Såväl den enskilda som den offentliga diskussionen präglades af en öfvervägande sansad och fridsam stämning. En ande af kärleksfull fördragsamhet söker mer och mer göra sig gällande inom predikantkåren, och personliga utfall äro rena undantag, fastän olika meningar stundom ganska skarpt kunna bryta sig mot hvarandra. På detta möte yppade sig hos kåren rätt stora andliga behof, och en allmän önskan besjälade deltagarna att genom Guds nåd bättre och bättre kunna tillgodogöra sig sådana lärdomar, som sätta dem i stånd att framgångsrikt fylla de platser, på hvilka de äro satta.

Predikant- och äldstemöte hölls i Lidköping den 19 och 20 januari.

Många viktiga frågor diskuterades, och en fridens och kärlekens ande var hela tiden rådande under den stundom rätt lifliga debatten.

Mötet beslöt äfven sända en skrifvelse till Svenska Missionsförbundets styrelse med begäran, att 8:de och 9:de distrikten om möjligt uppdelades i tre distrikt.

På grund af den mängd församlingar och föreningar inom provinsen, som nog inom en snar framtid komma att ansluta sig till Sv. Missionsförbundet, är det af vikt, att distriktet blifver mindre, därest distriktsföreståndaren skall kunna utföra något effektivt arbete. På kvällarna predikades ordet af flere bröder inför andäktigt lyssnande åhörareskaror, bland hvilka äfven funnos frälsningssökande, som bådo om förböner.

Söndagsskolmöte hölls den 7 och 8 jan. i Tortuna af församlingar inom mellersta Västmanland med föredrag af predikanterna Lindén, Wreth, Zander, Brokvist och Berglund och samtal öfver frågor, som mer direkt beröra arbetet bland de små. En särskild högtidsstund var anordnad för barnen, och en af kvällarne hölls en väl besökt musikfest. Stämningen var liflig och god och förhöjdes betydligt genom bidrag af en sångartrio från Skultuna och platsens egen musikförening.

Gemensamma måltider intogos båda dagarne i

missionshuset, och med sedvanlig hjärtlighet visade Tortunavännerna sann kristlig gästfrihet mot de talrika söndagsskolvänner, som infunnit sig.

Missionsmöte hölls i Vasakyrkan, Kristianstad, den 22 och 23 januari. Den rymliga lokalen kunde knappast rymma de talrika mötesbesökarne, som med stillhet och ofta under djup rörelse åhörde det med värme och hänförelse talade ordet. Talare vid mötet voro pastor K. Palmberg, redaktör C. Boberg, predikant M. Ahlin och kandidat M. Wannerberg, förutom de, som bo på platsen, nämligen distriktsförest. O. N. Thomson och A. Strömbäck. Vid samma tillfälle hölls ett stort ungdomsmöte, då kyrkans nedre botten fylldes till sista plats af en stilla lyssnande ungdomsskara, hvarvid C. Boberg och K. Palmberg talade. Under ungdomsmötet hade äldre tillträde till läktarne.

Sista aftonen hölls en afslutningsfest med föredrag, kaffeservering och körsång.

Missionsmöte hölls i Ronneby söndagen och måndagen den 15 och 16 jan. Söndagens möte hölls i Fridshemmets ordenshus och måndagens i missionshuset. Vid mötet predikade A. Svensson, N. Elmlund, K. J. Nord, S. Jakobsson och L. P. Andersson. Båda dagarna hade man fullt hus.

Alliansbönemöten ha under veckan 8—14 januari varit anordnade i Karlshamn på de olika samfundens lokaler under omväxlande ledning af dessa samfunds präster och predikanter. Så hölls möte på måndagen på K. F. U. M:s lokal under ledning af baptistpastor F. A. Magnusson, på tisdagen i Tabernaklet, då Missionsförbundets predikant Berg ledde, onsdagen i Missionshuset under ledning af redaktör Lagerblad, torsdagen i kyrkan under metodistpastor J. E. Erikssons ledning, fredagen på frälsningsarméns lokal, då mötet leddes af kyrkoherde A. Tretow och på lördagen i Betelkapellet under ledning af frälsningsarméns kapten, E. Johansson.

Dessa möten ha omfattats med mycket stort intresse, och lokalerna ha hvarje afton varit besökta af så stora skaror, att flere personer på grund af utrymmesskäl icke kunnat vinna inträde utan måst återvända hem.

Tidningen Karlshamn skrifver om torsdagens möte bland annat: I går afton var stadens rymliga kyrka mer än fullsatt. Efter afsjungandet af en psalm inleddes, mötet af kyrkoherde Tretow, som därvid erinrade, att mången måhända undrade hvad ändamålet med dessa för de olika kyrkosamfunden och föreningarna gemensamma möten vore. Han ville då förklara, att de icke åsyftade att på något sätt rubba den luterska tron och bekännelsen, icke heller att draga någon till något särskildt samfund eller förening. Syftet var att förkunna frälsningen genom tron på Jesus Kristus utan lagens gärningar och att förverkliga frälsarens bön att alla, som tro på honom, måtte vara ett.

Därefter hölls ett enkelt hjärtligt tilltalande föredrag af pastor Eriksson samt korta anföranden af flera talare. Gemensam sång under ledning af musikföreningarne samt körsång omväxlade mellan föredragen.

I afton hålles mötet å Frälsningsarméns rymliga lokal med föredrag af kyrkoherde Tretow samt i morgon å Betelkapellet»

Torshälla missionsförening har till predikant kallat herr Ad. Olovson i Lindesberg. Om herr Olovson antager kallelsen är ännu icke kändt.

Lappmissionsföreningen i Göteborg har kallat predikant Bäckström i Boden att blifva dess missionär i Lappland. Pred. Bäckström har emellertid afböjt kallelsen.

Predikanten Svankvist från Vretstorp har antagit kallelse som Nora missionsförenings predikant. Herr S., som ämnar göra en resa till Amerika i sommar, tillträder platsen i höst.

Från när och fjärran.

Brödraförsamlingens missionstidning lämnar i sitt oktobernummer en öfverblick öfver församlingens mission i Njassadistriktet i tyska Ostafrika. Där finnas nu 9 hufvudstationer och 111 predikoplatser, 340 döpta, 420 lärjungar i skolorna och 1,087 äldre, som åtnjuta vård och undervisning. Missionärerna fingo arbeta i 5 ½ år, innan de första frukterna af verksamheten visade sig, men vid slutet af detta första skördeår funnos 21 kristna och sex år senare 340. Det är att märka, hvilka sköna frukter det på detta missionsfält haft med sig, att de kristna från början blifvit öfvade till själfständig verksamhet, icke minst hvad beträffar de ekonomiska förhållandena. De omvända, hvilka som hedningar ej haft någon föreställning om kärlek och utöfning däraf, lärde öfverraskande fort att med glädje dela med sig af det lekamliga. Sedan förhållandena med afseende på bidragen till församlingsarbetet blifvit ordnade, uppgingo dessa till 500 kronor. Och ännu viktigare är det själfständiga arbetet i andligt afseende. De kristna bemöda sig verkligen om att i ord och vandel göra Kristi namn kändt för sin omgifning, och verksamheten på de 111 predikoplatserna uppehålles så godt som uteslutande genom de infödda kristna.

Ungdomens afdelning.

De missionärer, som af ungdomsföreningarna underhållas ute på missionsfältet, äro

J. Hammar i Kongo, D. R. Wahlquist i Kina och *John Törnquist i Turkestan.*

Ungdomsföreningar och andra, som önska erhålla sparbössor för insamlandet af medel till underhåll af dessa deras missionärer, få sådana gratis från Svenska Missionsförbundets Expedition vid uppgifvande af adress och det antal, som önskas.

Ämnen till samtal och daglig läsning.

Tjänare liksom Kristus.

Febr. 6. Erkänd af Gud. Mark. 1: 9—12.
» 7. Predikande och helande. Mark. 1: 35—45.
» 8. Gripen af förbarmande. Mark. 6: 33—44.
» 9. I umgängelse med barn. Mark. 10: 13—16.
» 10. Vårt föredöme. Mark. 10: 35—45.
» 11. Tjänare och likväl frie. 1 Kor. 7: 20—23.
» 12. *Kristus en tjänare — vi äro tjänare.* Fil. 2: 3—11.

Något att tänka på.

Hvad innehåller gudstjänsten mer än en predikan?
Hvarför böra vi i tjänandet helst intaga den lägsta platsen?
Är jag medveten om Kristi närvaro i mitt tjänande?

Kristligt hemlif.

Febr. 13. I ödmjuk pliktuppfyllelse. 1 Sam. 3: 1—10.
» 14. Icke i lättja. 1 Tess. 4: 1—12.
» 15. I lydnad och arbete. Kol. 3: 20—25.
» 16. I tålig fördragsamhet. 1 Pet. 2: 18—20.
» 17. I troget fyllande af gifna uppdrag. Luk. 12: 35—40.
» 18. I flitigt bruk af anförtrodda pund. Matt. 25: 20—23.
» 19. *Vi skola förhärliga Gud i våra hem.* Efes: 6: 1—9.

Något att tänka på.

Hvaraf består gudsfruktan i hemmet utom af husandakt?
Hvad gör jag för att göra Kristus känd i mitt hem?
Hvad gör mitt hem för att lysa upp andras hem?

Ett välordnadt, gudfruktigt hem är ett tusenårigt rike i liten skala. *Talmage.*

När ett hem är ordnadt efter Herrens ord, må äfven änglar bedja om natthärberge, och de skola icke befinna sig utom sitt element. *Spurgeon.*

Ju mera ljust och gladt ett hem är för dem, som bo där inne, desto ljusare skall det blifva för hela grannskapet.

Söndagsskolbarnens afdelning.

Kära unga vänner!

Guds frid!

Jag får väl ej lämna eder i okunnighet vid Kingoyi. Det i var maj 1900 vi först voro där och bestämde oss för platsen. Då hackade vi undan gräset på en liten fyrkant, köpte ett gräshus af infödingarna och buro det dit, där vi ville bygga. Nu är här byggdt ett boningshus i 2 våningar af tegel och en kyrka, som rymmer 7 à 800 personer samt öfriga nödvändiga hus, alla af tegel. Den arbetskraft, som här utvecklats af både hvita och svarta under dessa 4 år, är ofattlig för den, som ej varit med.

Låt oss i tanken tränga oss in i urskogens gömmor och raviner och börja med dessa jätteträd af mahogny o. d. Vid Mukimbungu behöfde vi jämt 2 veckor att få omkull ett sådant med våra små handyxor. Tänk innan ett sådant träd blir förvandladt till stockar, bjälkar, golfbräder, ja, fönsterbågar och spegeldörrar bara med handkraft. Och ingen af infödingarna där hade väl sett en såg förut eller visste, om tänderna eller den släta kanten skulle sättas till träet. Det har fordrats att lära dem allt och slå alla ritsar, de skulle följa. Jag minns ej huru många träd, som sågats vid Kingoyi. Men jag vill minnas, att det var 18 sådana jättar, som gingo åt till Mukimbungu nya boningshus, ehuru en del af trävirket köptes från England och en del kunde användas från de gamla boningshusen.

Med teglet är det likadant. Sådan stationen nu står färdigbyggd, måste det ha gått åt flera hundra tusen tegel. Till allt detta ha de måst arbeta råleran med hacka och fötter, forma den i tegelformar, vårda och vända den under torkningen och sedan bygga tegelugnar af det, som ej spruckit sönder. Järnvägslaster af ved ha måst bäras hem från skogarna på hjässor och skuldror för bränningen. Murbruket har utgjorts af väl arbetad lera, och tegelugnarna ha förvandlats till vackra byggnader.

Rundt omkring stationen äro ock stora planteringar redan anlagda.

Den andliga planteringen, ehuru så ung, är ock i blomstring. Skolgossarna — jag tror omkring 70 — äro hurtiga och snälla. Här finns redan en församling på 17 medlemmar, och nästan alla gossarna älska Jesus och undervisas i dopklassen för att mottaga det heliga dopet. Så är ock förhållandet med åtskilliga män och kvinnor från de kringliggande byarna.

Ja, Gud vare lof. Hans evangelium är *Guds kraft* till frälsning för hvar och en, som tror.

Den gamle höfdingen, som var så snäll och vänlig mot oss, då vi första gången kommo dit, och som öfverlät åt oss sin egen gamla bytomt med begrafningsplats till stationsområde, han var nu död, och det kändes för mig som en saknad. Det var han, som, då vi sofvo första natten på vår nya plats, kom och beskyddade oss för öfverfall. Det var redan mörkt, då han kom. Vi hörde honom fråga bärarna, om vi hvita sofvo. Utan att vilja väcka på oss berättade han för dem, hurusom några onda män sammangaddat sig för att öfverfalla oss på natten, döda oss och röfva våra saker. »Men», sade han, »då vardt jag arg och utbrast: Är det icke mina hvita? Är det icke jag, som gifvit dem min egen jord? Vill ni döda dem, så måste ni döda mig först. Nu skall jag sofva hos dem i natt.» Han vecklade så ut sin lilla gräsmatta mellan våra tält, och vi sofvo alla godt och tryggt äfven den natten. Samma vänskap till missionärerna visade han till sin död. Hans namn var Munsengo.

Anstiftaren för planen till öfverfall heter Mayimbi. Honom mötte vi på marknaden, innan vi kommo till Kingoyi, där han stod främst i ledet för att hälsa på oss. Då jag kände igen honom och nämnde hans

namn, drog hela hans banditansikte till med ett bredt, godmodigt leende. Han är nu vän äfven han till missionen. Han kom sedan och frågade, när jag skulle predika. Då ville han komma och lyssna. Jag gaf honom sedan en skjorta helt oväntadt. Och mera skamsen och förlägen har jag ej sett någon bli, som fått en gåfva af mig. Vi tro, att Jesus skall frälsa äfven honom.

Från Kingoyi göra vi en sväng in i det franska Kongo, predika i flera byar och komma hem till Kinkenge sent på kvällen den tredje dagen. Herrens arm har burit oss öfver djup och höjd. Lofvadt vare hans namn!

Tagen nu med eder många hälsningar från en rundresa i Kongo till alla edra kära.

Kinkenge den 20 nov. 1904.

Farbror, Nils och tant Börrisson.

Söndagsskolan.

Jairi dotter.

Text den 19 febr. 1905: Mark. 5: 22—24;3 5—42.

Inledning.

Hvarom talade vi förra söndagen? — Huru lydde minnesversen? — Ps. 107: 28. — Nu skola vi få läsa om en man, som handlade enligt detta sköna löfte, och skola därvid få se, huru nära hans tro var att gå under, men ock att denna tro fick erfara den härligaste bönhörelse.

1. Jairi bön.

Hvad var Jairus? — Han var synagogföreståndare. Jag vill nu omtala för eder, hvad synagoga och synagogföreståndare var. På Jesu tid funnos synagogor eller hvad vi skulle kalla bönehus i nästan alla det heliga landets och många utländska städer. Här plägade judarne sammankomma hvarje sabbatsdag och hålla sin gudstjänst. Hvarje synagoga hade sin föreståndare, som vakade öfver ordning och tukt inom församlingen och äfven hade rätt att bestraffa ringare förseelser. Denne föreståndare skötte äfven fattigvården. Att uteslutas ur synagogan eller undergå gissling för kätteri var ett af judarne mycket fruktadt straff, som plägade förekomma i synagogan. Dessa synagogor besöktes ofta af Jesus, och Jairus hade sålunda haft tillfälle att känna honom.

Sannolikt hade han hittills föraktat honom i likhet med de skriftlärde och fariséerna. Men i vår text se vi honom behandla Jesus med största aktning och vördnad. Huru uttrycker han detta? (se v. 22). Genom att falla ned för hans fötter. Så plägade judarne endast göra för Herren eller för kungliga personer. Han ansåg Herren Jesus sålunda förmer än en vanlig människa. Hvad var anledningen härtill? Säkert hade han hört talas om Jesu underverk. Nyss hade han utdrifvit en legion onda andar från den besatte i trakten af Gadara. Men det var icke endast för att betyga sin vördnad han besökte Jesus, han hade en annan angelägenhet? Vi kunna se, hvad det var, i v. 23. Det står, att han *bad*, men icke blott det, utan han *bad honom mycket*. Detta visar, huru angelägen han var om hjälp. Hvad bad han då om? Han bad om hjälp för sin dotter. Hon var mycket sjuk. Hvilket ord säger oss det? — Hvad vill det säga, att hon låg på sitt yttersta? Det vanliga uttrycket är döende. Döden väntades hvarje ögonblick. Det var nöd, sorg och smärta i det huset; ty flickan var husets solsken. Då vill fadern göra, hvad han aldrig förr gjort — uppsöka Jesus. Han vill bedja. Nöden har verkat ett behof af Jesu hjälp. Vi kunde sålunda här säga, att nöden var en välsignelse. Säg mig, hvad jag åsyftar härmed! Nöden lär oss bedja, lär oss att söka Jesus.

Läs upp Jairi bön! — Vi märka, att han ej anser Jesus vara en vanlig läkare. Huru skulle denne hafva handlat? Föreskrifvit medicin o. d. Huru beder han Jesus att handla? Lägga händerna på flickan. Hvilken verkan skulle detta hafva enligt Jairi tro? Hon skulle blifva hulpen etc. Jairus trodde sålunda på Jesu makt att göra under. Han hade sålunda genom allt, hvad han fått höra om Jesus, kommit till tro på hans makt.

2. Jairus frestas till tvifvel.

Huru svarade Jesus på Jairi bön? Han följde med honom. Det var ett svar i handling, som betydde, att Jesus var villig att bota den sjuka dottern.

Men nu kommer frestelse till tvifvel. Läs upp vers 35! Vi märka, att några komma från synagogföreståndarens hus. De hafva ett sorgebud. Hvilket då? *Din dotter är död!* Jag föreställer mig, huru Jairus bleknar, huru tårarna strömma från hans ögon. Men de säga något mer, hvad då? — »Hvarföre gör du numera Mästaren omak?» — Hvad mena de härmed? Det är ej lönt att besvära Mästaren, ty nu är ingen hjälp att vänta. Ja, det var ju naturligt, att *de* tänkte så, som ej trodde på Mästarens förmåga och vilja att hjälpa. Men Jairus trodde något mer, han trodde, att Jesus kunde göra underverk. Dock var denna framställda fråga en svår stöt för hans tro. Han frestades af sitt husfolk att öfvergifva sin tro och sitt hopp om hjälp.

Huru förhöll sig Mästaren härvid? Han skyndade Jairus till hjälp. Han sade *strax* till den bedröfvade fadern: *Frukta icke, allenast tro!* Huru svårt det ser ut, tvifla ej på Mästarens vilja och makt att hjälpa. När man tror, så fruktar man icke, utan blir stilla vid Herrens löfte. Märk, huru Herren med ömhet stärker den svaga tron hos Jairus.

3. Jesus vid Jairi dörr.

Jesus kom till synagogföreståndarens hus, och mycket folk följde honom. Hos dem fanns icke behof af hjälp såsom hos Jairus, ej heller lärjungasinne såsom hos apostlarne. Anledningen därtill, att de följde Jesus, var endast nyfikenhet. Detta naturliga begär efter att se »tecken och under» ville Jesus ej uppmuntra. Huru behandlade han därför folket? Han tillstadde icke, att någon följde med honom, utom Petrus, Jakob och Johannes. För dem ville han uppenbara sin härlighet. Äfven Jairus skulle få se den och glädjas däröfver.

Då Jesus kom till synagogföreståndarens hus, såg han en sorlande mängd, och bland dem gråterskor, som gräto, slogo sig för bröstet och jämrade sig. Det var således redan förberedelser till flickans begrafning, hvilken plägade ske i Österlandet samma dag, någon dött. Emellertid pågick sorlet vid Jesu ankomst; han sade då: »Hvarför sorlen I och gråten? Flickan är icke död, utan hon sofver.» Detta förstod folket ej, de menade, att Jesus talade om naturlig sömn. Därför gjorde de också spe af hans förmenta misstag. Men om är flickan var död och det var en dödens sömn hon sof, var dock uppvaknandet förestående. Jairus hoppades därpå, och Herrens ord voro säkerligen en hjälp för hans svaga tro.

4. Underbar bönhörelse.

Då Jesus drifvit ut den sorlande mängden, tog han endast flickans föräldrar och tre lärjungar med sig. Hvilka de voro, kunna vi se af v. 37. Nu var det tyst och stilla, alla kunde se att Jairi dotter var död, men underverket vid Nains stadsport kunde här upprepas. Hvad gjorde Jesus vid det tillfället? Han uppväckte änkans son. Ryktet härom var utspridt vida och säkert hördt äfven af Jairus. Huru gick Jesus tillväga nu? Han tog barnet vid handen, han sade till henne: *Talita kumi!* Dessa två arameiska ord betyda: Flicka, stå upp! Strax fick flickan lif igen. Huru visade sig detta? »Hon stod upp och gick!» Hvilken verkan hade detta underverk på de öfriga? De vordo öfvermåttan bestörta. Berättelsen bör hafva äfven en verkan på oss; hvilken då? — Stärka vår tro på Jesus.

Det underverk, som nu vi läst om, var närmast ett svar på bön. Berättelsen bör sålunda hos oss framkalla icke blott tro, utan äfven bön om hjälp, då vi komma i nöd. Därför hafva vi såsom ett minnesord gifvit eder följande minnesvers:

Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig. Ps. 50: 15.

Fr. E.

Johannes döparens död.

Text den 26 febr. 1905: Mark. 6: 14—29.

Inledning.

Detta evangelium likasom de öfriga börjar med berättelsen om Johannes Döparens verksamhet. Hans verksamhet beskrifves af evangelisten med de profetiska orden: »Se jag sänder min ängel före ditt ansikte, hvilken skall bereda din väg framför dig; en ropandes röst i öknen: bereden Herrens väg, gören hans stigar räta.» Mark. 1: 2, 3. Vi kunna af dessa ord förstå betydelsen af Johannes döparens verksamhet. Men nu skola vi tala om hans död. Vi vilja då betrakta de tre personer, som alla haft sin andel i denne helige mans död.

1. Herodes.

Herodes Antipas var son till Herodes den store och tetrark (fjärdingsfurste) öfver Galileen och Pereen. Herodias var en sondotter till Herodes den store. Denne bortgifte henne med Filippus — en broder till Herodes Antipas — hvilken i Rom lefde såsom privat person. Herodias rymde från sin gemål och ingick ett olagligt äktenskap med Herodes Antipas.

Vi vilja nu först skildra Herodes karaktär. I vers 20 heter det: »Herodes fruktade Johannes, vetande att han var en rättfärdig och helig man; och han beskyddade honom, och då han hade hört honom, rättade han sig i mycket efter honom.» Likväl, oaktadt han visste detta, så hade han satt honom i fängelse. Nu satt Johannes i fängelse, likväl fruktar Herodes honom. Är det icke underligt, att en konung fruktar för en fånge. Johannes predikade mot synden och predikade äfven i det kungliga palatset, — se där orsaken till Herodes fruktan. Hans samvete sade honom: »Johannes har rätt, men då är jag förlorad.» Denna sanning väckte hans fruktan.

Johannes hade äfven bestraffat Herodes för synd. Han hade sagt: »Dig är icke lofligt att hafva din broders hustru!» Detta var hans skötesynd. Den ville han icke lämna. I andra stycken kunde han rätta sig efter honom, men icke häruti. Sålunda var Johannes, fången, en fri, fruktad man, ty han var rättfärdig, men konungen var syndens fånge.

Så är det ock med oss. Vi vilja ej gärna släppa våra skötesynder. Men vi kunna af Herodes lära, huru Guds dom då drabbar oss.

Denna fruktan för Johannes återfinna vi hos Herodes på ett annat sätt efter Johannes afrättning. Ty det heter i början af vår text: »Den Johannes, som döpte, är uppstånden från de döda, och därför verka dessa krafter i honom.» Sammanställen dessa två satser: »han visste, att han var en rättfärdig och helig man» — och »jag halshögg honom!» — Hvilken känsla har därvid uppstått? Fruktansvärd samvetsångest. »Han kommer igen från de döda», tänker konungen, »för att bestraffa mina synder.» Och kanske han vaknar midt i natten vid den tanken: Jag har halshuggit en helig man. Icke underligt om han bäfvar för att möta Jesus, som han anser vara Johannes döparen. Johannes döparen är visserligen död, men Herodes samvete talar ofta, och för hvarje gång bäfvar konungen.

Konungens obetänksamma löfte. Herodias dotter dansade för honom, och han lofvade henne: Hvadhelst du begär, skall jag gifva dig, ända till hälften af mitt rike. — Var icke hans ord nog? Nej, han lofvade henne med en ed. Huru många löften hade han ej brutit, då han ansåg sig ej blifva trodd, utan att han jämte sitt löfte äfven gaf en ed. Vi kunna lära något däraf. Innan vi lofva något, böra vi tänka efter, om vi kunna hålla det.

Konungens bedröfvelse. Han vardt bedröfvad, när han hörde flickans bön om Johannes hufvud. Hvarför blef han bedröfvad? Säkert därför, att han ej ansåg det rätt att halshugga en helig man. Guds ande manade honom säkert att återtaga sitt förhastade löfte. Men han gjorde det icke. Hvarför? Vi kunna se det af v. 26. För edernas och bordsgästernas skull. Han tänkte: Hvad skola människor tänka, om jag bryter min ed. Han kände, att han handlat obetänksamt, men blygdes att erkänna det. Att blygas för att erkänna sitt fel är en falsk blygsel. En sådan för människan djupare ned i synden. Herodes falska blygsel gjorde honom till en mördare. Men i denna synd hade ock en annan del, och det var

2. Herodias.

Hennes hämndlystnad. Hvar omtalas den? Se vers 19. Hon ansåg sig förolämpad af Johannes. Genom hvilka ord? — »Dig är icke lofligt, att hafva din broders hustru. Johannes ville rädda Herodes och Herodias från synden och blir hatad därför. Herodias såg, att Herodes i många stycken lydde Johannes, och hon fruktade, att han en dag skulle återsända henne till hennes förste man. Alltså måste Johannes ur vägen.

Ändtligen kom »en läglig dag», konungens födelsedag. Hvarför var den läglig? Den var läglig för Herodias hämndplaner. Hon *sökte* tillfälle att röja Johannes ur vägen.

Hennes förförelse. Hvem förförde Herodias till att vara henne behjälplig i dessa mordplaner? Sin egen dotter. Huru fruktansvärdt! En moder förleder sitt barn till synd. När dottern frågar: Hvad skall jag begära? — då svarar modern: Johannes Döparens hufvud. Hon gör barnet till sin medbrottsling i mord.

3. Dottern.

Hon lyder sin moder. I allmänhet är det rätt att lyda sina föräldrar, men hvad skola vi säga om hennes lydnad i detta fall? Det var synd mot Gud; ty man måste mer lyda Gud än människor. Gud har sagt: Du skall icke dräpa. Det var emot detta bud modern syndade och förledde äfven dottern till samma synd. Hon borde hafva sagt som Josef, se 1 Mos. 39: 9.

Hennes brådska. Hon gick strax med hast in till konungen. Här hade det varit på sin plats att taga tid till besinning. Huru borde hon hafva tänkt? Gör jag *rätt* att begära Johannes hufvud. Det gäller en människas lif. Till konungen sade hon också: jag vill, att du gifver mig *genast* etc. Hon vill således icke gifva honom tid till besinning. När det gäller att få sin egen vilja fram, då är det brådtom, men då det gäller Guds vilja, då går det trögt och ovilligt. Älskade barn, känna vi icke häruti igen oss själfva.

4. Johannes Döparen.

Det kostade honom lifvet, att han så troget utförde sitt uppdrag äfven i konungens hof. Han var lydig sin Gud in i döden och står såsom en skön motsats till de personer, som vi förut skildrat. Det är också på honom vårt minnesspråk syftar:

Men den, som håller ut intill änden, han skall varda frälst. Matt. 24: 13.

Fr. E.

Resplan för missionär T. Ceder.

Februari månad.

Den 1 Qvill.
» 2 Millebo.
» 3 Skirö.
Den 4 Nye.
» 5 Hvetlanda.

På alla dessa platser upptages kollekt till förmån för Kongomissionen.

T. f. distriktsförest. Karlman meddelar till föreståndarne på de olika platserna, med hvilket tåg missionär Ceder kommer.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Resplan för missionär Theodor Andersson.

Februari månad.

Den 1 Sösdala.
» 2 Tjörnarp.
» 3 Höör.
» 4 Helsingborg.
» 5 f. m. Helsingborg.
» 5 e. m. Billesholm.
» 6 Kvisttofta.
» 7 Skurup.
» 8 Svedala.
» 9 Gylle.
Den 16 Åhus.
» 17 Efveröd.
» 18 Knislinge.
» 19 f. m. Knislinge.
» 19 e. m. Haraberga.
» 20 Bränskulla.
» 21 Skoglösa.
» 22 Åraslöf.
» 23 Vanneberga.
» 24 Linderöd.

Den 10 Falsterbo.
» 11 Skanör.
» 12 f. m. Skanör.
» 12 e. m. Trelleborg.
» 13, 14, 15 Kivik och Mellby.
Den 25 Malmö.
» 26 f. m. Betelkyrkan, Malmö.
» 26 e. m. Salem, Malmö.
» 27 Limhamn.
» 28 Karstorp.

Mars månad.

Den 2 Ronneby.
» 3 Karlshamn.
» 4 Kristianstad.
Den 5 f. m. Kristianstad.
» 5 e. m. Vinslöf.

Kollekter uppbäras för yttre missionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Resplan för missionär F. Törnblom.

Februari månad.

Den 1 Järlåsa.
» 2 Skogstibble.
» 3 Hagby.
» 4 Ramsta.
» 5 Örsundsbro.
» 5 Biskopskulla.
» 6 Balingsta.
» 7 Väsleråker.
» 8 Dalby.
Den 9 Näs.
» 10 Fredrikslund, Uppsala.
» 11 Danmark, Norra.
» 12 Danmark, Södra.
» 13 Lagga.
» 14 Fundbo.
» 15 Frötuna.
» 16 Rasbo.
» 17 Rasbo Kil.

På alla dessa platser upptages kollekt till förmån för missionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Mötesannonser.

Ungdoms- och söndagsskolmöte omfattande Norrberke, Söderberke, Grangärde, Grängesberg och Ludvika hålles i Smedjebackens missionshus lördagen och söndagen den 18 och 19 febr. med början kl. 3 e. m. första dagen. Ungdomsföreningar och söndagsskolor uppmanas att sända ombud samt att insända frågor till mötet i god tid. Främmande talare blifva predikanten O. Olofsson från Kristinehamn samt folkskolläraren O. Fr. Thegerström från Lindesberg.

Anmälan om logi göres i god tid hos predikanten J. Wennberg, Smedjebacken.

Kommitterade.

Missionsförbundet,

Svenska Missionsförbundets speciella tidning,

utkommer, om Gud vill, äfven under 1905 med

2 nummer i månaden

i samma format och uppställning som under de sista sex månaderna af förlidet år.

Den kommer att innehålla:

1:o) *ledande artiklar;*
2:o) *meddelanden och bref från vår yttre mission;*
3:o) *meddelanden från styrelsen och expeditionen;*
4:o) *notiser från vår inre mission;*
5:o) *korta meddelanden från när och fjärran om andra missioner;*
6:o) *en söndagsskolbarnens afdelning med bref och meddelanden från barnens egna missionärer;*
7:o) *utredningar af söndagsskoltexterna,* skrifna af ritlärare Fr. Engelke, skollärare J. B. Gauffin och missionslärare J. Norborg;
8:o) *redovisning af influtna gåfvor;* och
9:o) *tillkännagifvanden från distrikten och församlingarna om möten och kurser m. m.*

Med den utsträckning och det intresse, *som ungdomsverksamheten* och *ungdomens hednamission* under senare år fått, ha vi själfva ansett det som en brist, att vi i vår tidning icke ägnat mera uppmärksamhet däråt. Men vi hoppas att under det nu kommande året kunna afhjälpa denna brist genom att emellanåt under särskild rubrik intaga bref och meddelanden, som röra denna verksamhet.

Vi skola bemöda oss om att fylla dessa olika afdelningar med så godt och läsvärdt innehåll som möjligt, så att tidningen blir ett verkligt organ för Svenska Missionsförbundet, *en förmedlingslänk mellan styrelsen, församlingarna* och *våra arbetare* både inom Sverige och ute på våra olika missionsfält. Vi skola genom tidningen hålla våra missionsvänner till fullo underrättade om ställningen på missionsfälten och de åtgärder, som styrelse och missionsutskott vidtaga mellan våra årskonferenser för skötandet af missionens angelägenheter.

Men för att tidningen skall kunna fylla en sådan uppgift, är det af stor betydelse, att den blir alltmera spridd och känd, så att den kommer att finnas i hvarje hem, där det finnes vänner till vår mission. Ännu ha vi icke kommit därhän, men med våra vänners tillhjälp bör det gå ganska lätt. Om hvar och en, som nu har tidningen, skaffade bara en ny prenumerant till nästa år, skulle vi icke begära mer. Ty då vore ett stort mål vunnet, och missionen skulle få en ren behållning på flera tusen kronor. Och om någon för att göra tidningen känd önskar erhålla gratisnummer till utdelning, sända vi sådana fritt, då adress uppgifves.

Tidningen kommer under 1905 att tryckas på något bättre papper än förut, och de flesta nummer komma att illustreras med bilder från olika missionsfält.

Priset blir för 1905 1 kr. 25 öre, då tidningen rekvireras direkt hos Svenska Missionsförbundets Expedition, och *1 kr. 50 öre, då prenumeration sker på posten.*

I båda dessa summor är postbefordringsafgiften inberäknad. Då tidningen beställes hos Missionsförbundets Expedition, bör *icke mindre än 5 ex. rekvireras på en gång.* Den, som rekvirerar *10 eller flera exemplar* att sändas under en adress, *får hvart 11:te ex. gratis.*

Sänd till utlandet kostar tidningen *2 kr. 50 öre* pr årgång.

Må Herren så välsigna vår missionstidning, att den får tjäna hans rikssak äfven under det kommande året!

Stockholm i januari 1905.

Redaktionen.
